

בס"ד

לומדים להיות אנשים טובים

עולם שכולו טוב

פרשת בשלח

שבת שלום לכל עם ישראל היקרים.

"ויואמר הוי"ה אל משה כתוב זאת זיכרון בספר, ושים באוזני יהושע כי מחו אמחה את זכר עמלק מתחת השמים".

יש להבין את השאלה הצועקת למה המאציל העליון שנתן את התורה לעם ישראל על מנת להיות אור לגוים כמבואר בנביא ישעיה שהכוונה שעל ידי התורה עם ישראל יהפוך לקדוש וטוב, ולאחר מכן גם יהפוך את אומות העולם לקדושים וטובים בסוד "אור לגוים", ומדוע כאן יש חיוב הלכתי לדורות לא להפוך את עמלק לטוב? (וזה שלא כמו השבע עמים שאע"פ שהתורה אומרת "לא תחיה כל נשמה", מ"מ מצינו בדברי חז"ל שיהושע בכניסה לארץ שלח להם איגרת "מי שרוצה לעשות שלום, שיעשה. מי שרוצה לברוח שיברח", משמע שלא כמו עמלק שיש ציווי הלכתי לרדוף אחריו בכל מקום כמבואר בספר שמואל הנביא חלק א').

אלא הדבר יובן לפי ההקדמה הנ"ל: יש בקדושה עשר ספירות, שהם מהווים את סוד כל כוחות הטוב שנמצאים במציאות, ועם ישראל זכה להיות הנציג והמייצג של עשר ספירות דקדושה. לעומת זאת בסוד "זה לאומת זה עשה האלהים" יש עשר ספירות דטומאה שהם מהווים את כל כוחות הרע וההיזק שיש במציאות, ואומות העולם הם חלק מהמייצגים שלהם.

יש לנו שבעים אומות העולם, מדוע? התשובה היא כיוון שיש שבעה ספירות: חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד ומלכות. וכל ספירה מתחלקת גם לעשר. כגון בחסד יש כתר דחסד, חכמה דחסד, בינה דחסד, חסד דחסד, חסד דחסד, גבורה דחסד, תפארת דחסד, נצח דחסד, הוד דחסד, יסוד דחסד, ומלכות דחסד. כך הגענו לשבעים ספירות, וכל אומה היא מייצגת את אחת מספירות הטומאה, כל אומה לפי מדרגתה.

חוץ מעמלק, שעליו נאמר "ראשית גוים עמלק", נסביר את הדברים, הגר"א כותב שישמעאל ועשו הם כנגד הספירות הגבוהות – חכמה זה ישמעאל, הבינה זה עשו. ואילו עמלק מייצג את הכתר דקליפה.

עוד מבואר שכל ספירות הטומאה שמהווים את כל המידות הרעות שיש לאומות העולם יש להם תקנה, חוץ מכתר דקליפה, ולעינינו נסביר את ההבחן בין כתר דקליפה לחכמה דקליפה על פי ההסבר בין כתר דקדושה לבין חכמה דקדושה.

מבואר בגמרא שנחלקו כיצד צריך לומר בנוסח התפילה, האם "אהבת עולם", או "אהבה רבה". בקבלה מבואר שאלו ואלו דברי אלהים חיים, יש שתי בחינות שהמאציל העליון אוהב את עם ישראל, בחינה ראשונה שנקראת "אהבה רבה" כנגד ספירת חכמה, מדוע? כי בשם "אהבה רבה" יש משמעות של ריבוי והתמעטות, כי הכל לפי מעשה האדם. בבחינת הנאמר בפסוק "שומר ה' את כל אוהביו, ואת כל הרשעים ישמיד", אהבה

רבה כנגד ספירת חכמה, שספירת חכמה באה ואומרת שצריך לאהוב את מי שנכון, ומי שלא, לא. לעומת זאת ספירת הכתר כנגד אהבת עולם שהיא הנהגה יותר פנימית של המאציל שנקאית "מעל הדעת", פירוש שאין דעת המבחינה ומבדילה בין אדם לאדם, אלא האהבה שווה לכל המציאות, אהבה שאינה תלויה בסיבה ודבר.

אותו דבר בין החכמה וכתר דקליפה, והיינו כשם שבקדושה יש בחינה של אהבת עולם – שהיא אהבת המאציל לנאצלים באהבה שאינה תלויה במעשיו של הנאצל, כשם שהאם אוהבת את בנה אע"פ שעושה לה צרות ולא נותן לה מאומה, כן המאציל אוהב את הבריות. כך יש בקליפות (עשר ספירות דטומאה) שנאת חינוך – והיינו שנאה שאינה תלויה בדבר, שנאה בלי טעם ודעת, וזהו כנגד הכתר דקליפה, ושם מושרשים עמלק ולכן הם שונאים אותנו בלי הסבר וטעם שמתישב על הדעת אלא שונאים שינאת חינוך ממש. ולשנאת חינוך – כתר דקליפה - אין תקנה, ודלא כמו הע' עממין שיש להם תקנה. והיינו הע' עממין שונאים את עם ישראל מסיבה, למשל כהיום הישמעאלים שונאים אותנו בגלל שלטענתם השטלתנו על הארץ שלהם, וכן

לשאר אומות העולם, וכן לכל מידה רעה יש תקנה, נמצא שאם נפטור את הבעיה אז לא ישנאו אותנו, מה שאין כן אצל עמלק שהם שונאים בטבעם את עם ישראל בלי סיבה כלל, ולכן אין להם תקנה כלל, כי גם אם תנסה לרצות אותם אתה לא תוכל, כמו שהיטלר ימח שמו כתב בספרו שרוצה להיות אכזרי לשם אכזריות, והיהודים מפריעים לו כי הם מייצגים בעולם את המצפון האנושי. ועל כן תקנתם זו היא שבירתם, וזהו מה שבלעם ניבא "ראשית גוים עמלק" – והיינו בחי' ראש וכתר של העשר ספירות דטומאה, "ואחריתו עדי אובד" – נאבד ונמחק מהעולם, וכל עוד לא נאבדו אין למאציל כסא שלם כנודע "כי יד על כס יא מלחמה לה' בעמלק מדור דור", עד שיבאו מלך המשיח וילחם בהם וימחוק את זכרם לנצח, וזה כי המשיח יגלה את ספירת הכתר – אהבת חינוך לשם אהבה, ולכן דווקא המשיח ימחוק את זכרו מהעולם, כי הוא יגלה את הכתר דקדושה.

ולכן דווקא בפורים יש עניין של זכירת עמלק, כי בפורים מגלים את הנהגת הכתר שמעל הדעת, והיינו אהבת עולם, שהוא כנגד ספירת הכתר שזו הנהגת המאציל העליונה שר"ל שכולם אהובים ואין הבדל בין אדם לאדם מצד האהבה של המאציל כלפיו, וזהו מדרגת אהבת עולם, אהבה שאינה תלויה בדבר, כי אין הבדל בין "ארור המן לברוך מרדכי" לית שמאלא בהאי עתיקא כולא ימינא, ולכן דווקא חג הפורים תשאר באחרית הימים – כי הוא כנגד גלוי אור הכתר שהוא אהבה ללא תנאים והאור הזה יישאר לנצח.

ולכן כתוב בזהר שיום כיפורים זה רק "כמו פורים", למה?

כי בכיפור אם אדם רב עם חבריו אזי רק מבקשים סליחה ונשארים ב"שלום שלום", ואילו בפורים על ידי השתיה כדת והמתנות אנשים מתחבקים ומרעיפים אהבה אחד אל השני כי זה יום של גלוי אהבה שמנצח את עמלק שמגלה שנאה.

ועוד זה הטעם שבית המקדש השלישי לא יחרב לעולם, כי הוא יהיה גילוי של ספירת כתר, דהיינו "אהבת עולם" ואהבת חינוך, שהוא הפך טעם חורבנו "שינאת חינוך".

השם יזכנו להרבות באהבת חינוך ולמחוק את השנאת חינוך מליבנו, ודבר זה יתגלה עלי אדמות במצות מחיית זרעו של עמלק במהרה בימנו אמן.